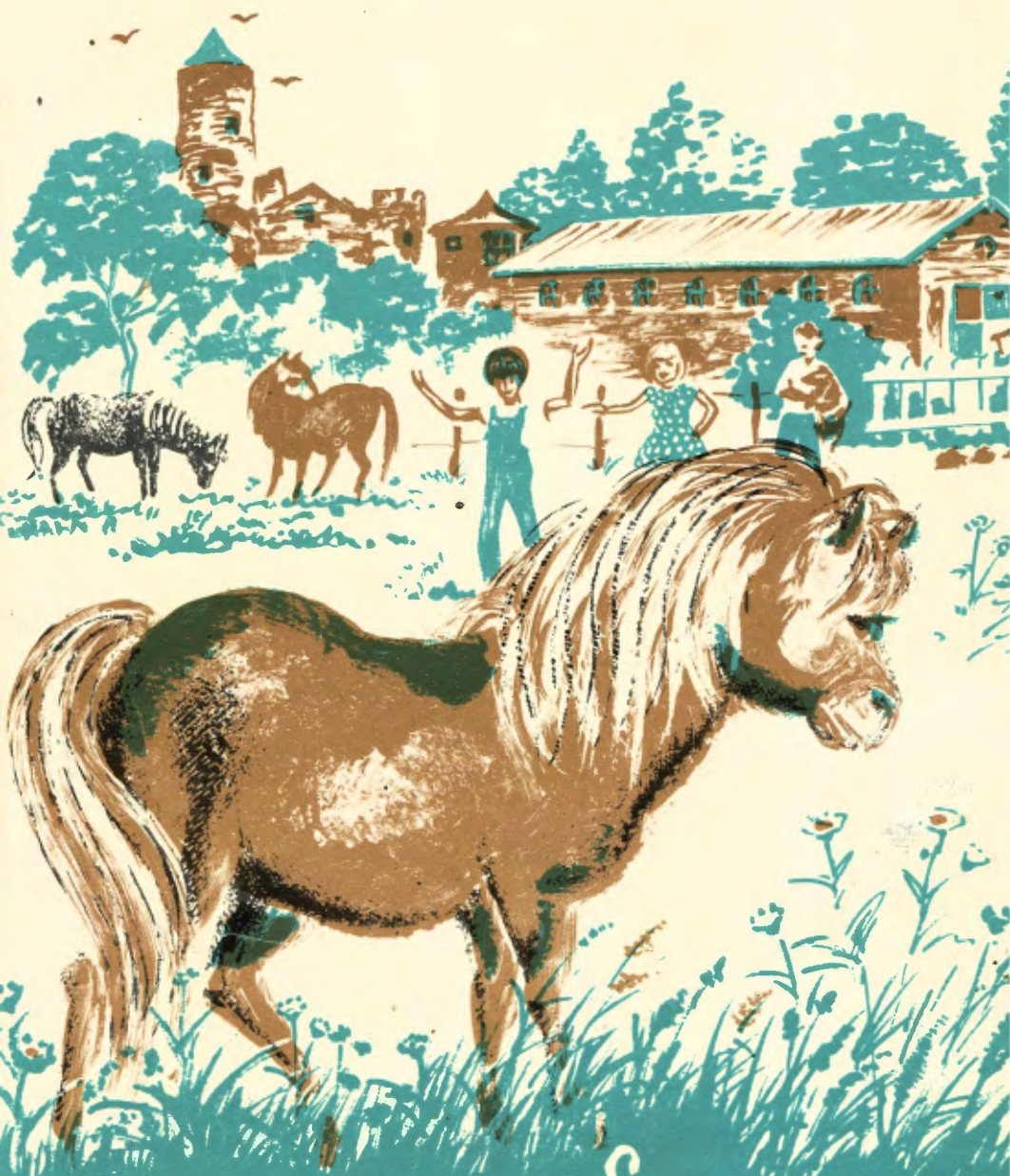

C.Th. Jongejan - de Groot

de ponyfarm

cvdB

DE PONYFARM

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

DE PONYFARM

Illustraties van Corrie van der Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

1. Winkelen met moeder

Ik kom niet op school om te babbelen . . . Ik kom niet op school om te babbelen . . .

Ziezo, dat was één blad vol. Vierentwintig regels. Nu nóg een kantje uit het schrift en nog twee regels, dan had ze de vijftig regels af.

Joke keek eens naar Piet van Manen, die ook school moest blijven. Die moest de tafel van 98 maken tot 98×98 . Nou, maar dan maakte zij maar liever strafregels.

En die mijnheer Van Tijn zat maar te corrigeren achter zijn lessenaar. Die had geen haast. Met een zucht begon Joke aan haar tweede velletje en schreef onder elkaar: Ik . . . Ik . . . Ik . . . Daar ging de deur open en Nelly van Vliet stooft binnen.

„Meneer . . . meneer . . . Joke Liefers haar moeder staat buiten te wachten.”

„Kalm aan, kalm aan,” suste mijnheer Van Tijn. „Ga maar zeggen dat Joke komt.”

Joke deed meteen haar schrift dicht en zei wat verlegen: „Morgen de rest, meneer?”

„Kom eens hier, Joke.”

Joke ging naar voren en liet haar regels zien, maar de onderwijzer sloeg het kladschrift dicht zonder ernaar te kijken.

„De rest schenk ik je, Joke, maar dat gebabbel met Terka moet nu eens uit zijn.”

„Maar u hebt zelf gezegd . . .,” begon Joke.

„Ja Joke, ik heb gezegd dat jij je een beetje met ons nieuwelingetje moest bemoeien, maar dat betekent niet dat je onder de les met haar moet babbelen, want dan kon het wel eens zijn dat ik jou in een andere bank zet. En ga nu maar vlug naar je moeder.”

Joke stooft weg. Piet kwam vlak achter haar de gang in.

„Hallio - hallidie,” jodelde hij. „Ik was bij 40 × 98, nog niet eens op de helft en ik mocht al gaan. Leve je moeder!”

„Zachtjes aan wat,” mopperde de conciërge, die bezig was de gang aan te vegen, „anders stuur ik je nog terug.”

„Hij denkt dat-ie wat te zeggen heeft,” grinnikte Piet, maar hield zich toch maar stil.

Joke pakte haar muts, trok die over haar hoofd en liep met haar mantel en sjaal over de arm naar buiten.

Moeder kwam haar tegemoet.

„Zo Joke, nu kom ik er meteen eens achter hoe netjes mijn dochter zich gedraagt op school. Wat had je uitgespookt?”

„Een beetje gepraat met Terka.”

„Trek nu eerst je mantel eens aan. Er staat een koude wind. Nee, nee, die sjaal hoort niet in je zak.”

„Waarom hebt u ook niet gezegd, dat u me zou komen afhalen?”

„Dan had je zeker beter opgepast, hè?” lachte moeder. „Klaasje kon vanmiddag even op Hansje passen en je wilt toch graag gauw je nieuwe jurk hebben?”

„Hè fijn moeder, gaan we die nu kopen?”

Joke stak haar arm door die van haar moeder. De school stond in de stad en ze waren al gauw bij de winkelstraten.

„O moeder, daar staat Thijs.”

Haar broer, die zijn naam hoorde noemen, keek geschrokken op. Hij stond vol aandacht te kijken voor een speelgoedwinkel, waar in de etalage een trein rondreed.

„Heb je zin om met ons mee te gaan, Thijs? We gaan winkelen,” zei moeder.

Thijs haalde zijn neus op.

„Bah, wat heb je daar aan? Offe . . . ik wou nieuwe sandalen hebben.”

„Ga maar naar huis, hoor,” snibde Joke. „Ik vind 't veel gezelliger met moeder alleen.”

„Die sandalen kunnen wel even wachten. Niet alles tegelijk,” zei moeder. „Ga maar vlug naar huis. Klaasje is er, dan kun je

wat met Hansje spelen.”

„Mag ik dan een zakje patattes kopen?”

„Nee Thijs, dat bederft je eetlust maar. Ik beloof je dat ik morgen zelf patattes zal maken.”

„Ook al goed,” zei Thijs en slenterde weg.

„Die is alweer nijdig,” zei Joke.

„Jij moet ook niet zo kattig doen. Thijs speelt altijd zo leuk met Hansje.”

„Nou ja, maar ik moet ook altijd huiswerk maken.”

„Laat me niet lachen, Joke. Tien jaartallen per week. Zullen we hier eerst maar eens de etalages bekijken?”

„Hè ja moeder, er moet ook een etalage zijn met Assepoester. Een meisje op school heeft die gezien. Eerst zie je Assepoes in een keuken en dan als prinses.”

„Ja, maar we kunnen niet zo lang talmen. Daar zal 't wel zijn, waar al die mensen staan te kijken.”

Moeder had goed geraden. Voor de sprookjes-etalage dromden mensen en kinderen samen.

„Ga jij maar even kijken, ik neus ondertussen in de andere etalages.”

Joke wist zich vlug een plaatsje vooraan te veroveren en toen ze bij haar moeder terugkwam, raakte ze niet uitverteld.

„O moeder, in de keuken was een echt vuur van rode linten.”

„Een ècht vuur van rode linten?” lachte moeder.

„Nou ja, maar aan de andere kant was een trap en daar kwam Assepoes aan, helemaal in 't wit en ze had maar één schoentje aan en . . . enne . . .”

„En er was een prins,” vulde moeder aan.

„Nee, die was er niet,” zuchtte Joke. „Die kwam zeker later.”

„Ja, jij wilt ook altijd 't onderste uit de kan hebben,” plaagde moeder. „Kom nu maar vlug mee naar binnen.”

Door de draaideuren stapten ze het warenhuis in. Moeder las de grote opschriften die boven de diverse toonbanken waren aangebracht.

„Daar helemaal aan 't eind: Stoffen!”

„Hè bah, moeten we niet met de roltrap naar boven?” vroeg

Joke en keek hunkerend naar de mensen, die prinsheerlijk naar de eerste verdieping gingen."

Moeder liep naar de afdeling waar zij moest zijn, maar Joke liep stilletjes naar de roltrap en maakte een gratis ritje omhoog. Toen moest ze haast-je, rep-je de trap afrennen en kwam bij haar moeder aan, toen deze de juffrouw de rollen aanwees, die ze wel eens wat beter wilde bekijken.

„Die witte met dat kringetje lijkt me wel aardig en die blauwe met . . .”

Verschrikt keek ze naar haar dochttertje. „Kind, wat is je gezicht rood. Heb je 't zo warm?”

„De . . . de roltrap,” hijgde Joke. „Fijn even naar boven geweest.” Moeder schudde het hoofd, maar de juffrouw lachte.

„Die roltrap is een pretje voor de kinderen. Ze komen hier soms spelen zonder te kopen, maar dan worden ze eruit gezet.”

Al pratend had de juffrouw nog meer rollen stof neergelegd: een lichtblauw ruitje en een donkerrode met dierfiguurtjes. Moeder vond een lichtblauwe stof met witte balletjes nog 't leukst.

„Toe Joke, zeg jij ook eens wat,” zei moeder. „Jij moet het dragen.”

Maar Joke keek niet erg opgetogen. Ze schudde langzaam het hoofd.

„Vind je er niets moois bij? Wat had je dan gedacht?”

Joke keek verlegen naar de juffrouw. Moeder boog zich naar voren.

„Toe, zeg 't maar. Zo raar zal 't toch niet zijn. Of wil je een wit-zijden jurk net als Assepoes?”

Toen fluisterde Joke, zodat moeder 't alleen kon horen: „Ik wil zo graag blauw fluweel met ribbeltjes of rood.”

„Fluweel met ribbeltjes? Maar kindje, dat is winterstof,” zei moeder hardop.

Joke wilde nog wat zeggen, maar de juffrouw schudde het hoofd en zei dat corduroy – zo heette die stof – er niet meer was.

Joke knikte alleen maar toen moeder vroeg, of ze dan toch maar een blauw-met-witte ballen-jurk wilde hebben en toen ze later

een patroontje gingen uitzoeken, was ze ook opvallend stil. Om haar dochtertje nóg een ritje met de roltrap te bezorgen, ging moeder een ijsje met haar eten. Een klein ijsje maar, om-

dat het al zo'n dure dag was. Moeder nam zelf een kopje koffie. Terwijl Joke haar ijsje lepelde, begon moeder nog eens over het ribfluweel.

„Joke, hoe kwam je toch op dat gekke idee om fluweel te willen hebben?”

Joke keek in haar ijs en zei: „Terka heeft altijd een overal aan van ribfluweel. Ze heeft een rode en een blauwe.”

„Een overal? Maar ze zal toch ook wel jurken hebben!”

„Nooit naar school. Ze draagt overals met draagbanden en

daaronder heeft ze dan een truitje of een blouse. Iedere dag wat anders. 't Staat zo leuk."

„Ja maar Joke, Terka woont ook op een boerderij."

„'t Is geen boerderij, 't is eigenlijk een slot. Ze woont niet op dat slot, maar in een huis bij het slot en de stallen waar de pony's staan, zijn wèl van het slot en op het slot woont niemand meer."

Joke struikelde over haar woorden om moeder maar alles van haar nieuwe vriendinnetje te vertellen. Moeder luisterde, maar toen ze buiten kwamen, zei ze: „Nu begrijp ik wel waarom je school moest blijven. Jullie schijnen heel wat af te babbelen."

„We hebben toch zeker ook een speelkwartier en Terka is altijd heel vroeg bij school."

„Ja, hoe komt dat meisje eigenlijk naar school?"

„Meestal met de bus, en soms komt haar moeder haar halen met de auto."

Voor een banketbakkerswinkel bleef moeder staan.

„Hier kopen we nog wat koeken," zei ze, „dan hebben we thuis ook nog een beetje feest."

Maar de koeken bleven bewaard tot 's avonds, want Klaasje had de tafel al gedekt en het eten kon zo opgediend worden: aardappelen met appelmoes en Haagse bluf toe¹.

„Dat komt goed bij onze Joke," plaagde Thijs.

„Dan moet ik er ook het meeste van hebben," zei Joke, maar dat vond Thijs niet eerlijk.

„Allemaal evenveel," besliste moeder, maar zij gaf Thijs toch een schepje extra; hij had zo lief met Hansje gespeeld. Voor het kleine broertje werd wat bewaard, omdat hij al in zijn bedje lag.

Maar Thijs en Joke moesten ook vroeg naar bed, want moeder moest gaan naaien aan Joke's jurk en daar kon ze geen gebabbel bij gebruiken.

Joke vond het niet zo erg om vroeg naar bed te gaan. Ze had heel wat fijne dingen om aan te denken. Haar nieuwe jurk die

¹ Bessensappudding met schuim.

ze aan zou doen, als ze voor de eerste keer naar Terka zou gaan.
Maar als ze dan eens op een pony zou mogen rijden?
Dan doe ik mijn maillot maar aan, besloot ze en viel tevreden
in slaap.

2. Op weg naar de farm

„Sta je op de uitkijk, Joke? Terka en haar moeder zouden je toch pas om halfdrie halen?”

„’t Is nog maar tien minuten, moeder en als de auto de hoek om komt, ga ik naar buiten, dan hoeven ze niet te zoeken.”

„Je zult ze ons huisnummer toch wel gezegd hebben?”

„k Heb alleen gezegd dat er met witte letters „Zonnehuis” op ons huis staat.”

„Dikdoenertje, je moest laten horen dat het een huis is met een naam erop, hè? Dan denken ze misschien dat we in een villa wonen.”

Al pratend wuifde moeder tegen Thijs, die het wandelwagentje voortduwde waaraan Hansje zijn eerste kleine pasjes maakte.

„Wat een goeierd is Thijs toch. ’t Was eigenlijk jouw beurt vanmiddag om op je broertje te passen.”

„Een mooie goeierd,” spotte Joke. „Hij heeft me vijf van mijn mooiste speldjes afgezet en zaterdag moet ik zijn beurt overnemen en . . . Daar komt de auto.”

Zenuwachtig liep ze naar buiten. Moeder volgde haar. Dus dat is Terka, dacht moeder. Een zwartharig meisje met donkere ogen en kort haar met pony geknipt. De blauw-fluwelen overall stond haar goed. Haar nog jonge moeder zat achter het stuur. Ze droeg een eenvoudige witte sportblouse. Pas toen ze uitstapte, zag moeder dat ze een rijbroek droeg en glimmende laarzen.

„U drinkt toch eerst een kopje thee?” vroeg moeder, nadat mevrouw Hallada zichzelf en haar dochttertje aan moeder had voorgesteld.

Terka’s moeder keek met een frons in haar voorhoofd naar haar rijbroek.

„Nogal een fraai visitetoilet, vindt u niet? Terka liet me geen

tijd om me te verkleeden. Ik heb namelijk de hele morgen kleine meisjes rijles gegeven."

Moeder wees als enig antwoord op de geopende deur, maar toen Terka en Joke mevrouw Hallada wilden volgen, zei Terka's moeder: „Jullie zal ik op de farm wel laven. 't Is voor jullie gezonder om buiten te blijven."

Terka, die Thijs al van school kende, liep op het wagentje toe.

„Dag Thijs, is dat nu jullie kleine broertje? Och, wat een schat." Hansje, die helemaal niet verlegen was, stak zijn armpjes naar Terka uit.

„Ansjé dage."

„Hè, wat heerlijk om zo'n klein broertje te hebben," zuchtte Terka, terwijl ze het kereltje knuffelde.

„Een klein broertje wel, maar een grote broer plaagt je altijd. Kijk, nu zit hij weer aan jullie auto."

„Hij gaat er alleen maar even inzitten," zei Terka. „Ik wilde wel dat ik ook een broer had. Dan mocht hij me ook nog wel plagen."

Ondertussen had moeder mevrouw Hallada een kopje thee ingeschonken.

„Ik vind het zo heerlijk," begon de gast, „dat mijn dochtertje zo'n aardig vriendinnetje heeft gevonden."

„U is pas hier komen wonen. U heeft zeker nog niet veel kennissen?"

„Maar ik heb mijn handen vol aan mijn werk op de ponyfarm."

„U hoeft daar toch niet helemaal alleen voor te zorgen?"

„Gelukkig niet. Mijn knecht Andreas helpt me bij de verzorging van de paardjes. In Hongarije had mijn man een manege, waarin Andreas werkte. Hij vluchtte met Terka en mij na de opstand van 1956. Mijn man was toen doodgeschoten."

„Ach, wat heeft u veel droevigs beleefd. Maar u was toch zelf geen Hongaarse? U spreekt zuiver Hollands."

„Ik ben ook in Holland opgegroeid. Mijn vader en moeder waren van Joodse afkomst. Ze werden gedood in een concentratiekamp. Ik werd ondergebracht bij een dominee op het platteland."

„En u overleefde alles?"

„Ja, ik overleefde het en ik werd christin.”

Joke's moeder had tranen in de ogen gekregen en zei nog eens:

„Ach, wat heeft u veel meegemaakt.”

„Ja, dat heb ik,” zei mevrouw Hallada, „maar dat ik de Here Jezus heb leren kennen, heeft mijn leven toch mooi gemaakt.”

„Moeder, moeder, komt u nou?”

„De meisjes worden ongeduldig,” glimlachte mevrouw Lievers.

„Beloofst u me dat u nog eens terugkomt? Ik ben erg blij dat ik u ontmoet heb.”

Joke's moeder ging mee naar de auto. Thijs zat nog altijd achter het stuur.

„Ja Thijs,” zei moeder, „het is een hard gelag om van je troon af te komen.”

„O, maar hij mag toch wel meegaan?”

„Ik moet op Hansje passen,” zei Thijs met een zucht, die moeder aan het lachen bracht. Ze sloeg haar arm om haar zootje en zei: „Ik had vanmiddag wat gordijnen willen naaien, maar als mevrouw zo'n lastpost mee wil hebben, zal ik dat morgen wel doen.”

Thijs maakte een luchtsprong van blijdschap. Hij keek naar zijn stoffige schoenen en moeder zei: „Je ziet er nu niet bepaald fris uit. Moet je ook niet een schone blouse aantrekken?”

„Och maar mevrouw, dat is niet nodig. Op onze farm blijven we niet lang schoon, hè Terka?”

Joke zat met haar vriendinnetje achterin. Ze keek een beetje sip. Ze vond het eigenlijk helemaal niet zo leuk dat haar broer ook meeging. Ze boog wat naar voren en snibde:

„Als je maar weet dat je nu zaterdag zelf op Hansje moet passen. Deze middag geldt niet, hoor!”

„Tuurlijk niet,” zei Thijs gewillig, „en je krijgt je speldjes ook terug. 't Is immers al zo fijn dat ik mee mag.”

Begreep Terka dat Joke liever alleen met haar had willen zijn?

„Thijs kan Andreas gezelschap houden, dan hebben wij elkaar,” zei ze met een knipoogje.

En toen vond Joke het niet meer erg dat haar broer van de partij was.

3. Op de ponyfarm

„En hier is ons huis.”

Joke en Thijs keken naar het grote huis met het torentje.

„Nee,” zei Terka, „je kijkt verkeerd. Dat is het slot.”

„O-o-o,” riep Thijs opgetogen, „een slot met een echte gracht.”

„Ja, maar die gracht staat droog,” zei Terka. „Kom maar eens mee, dan gaan we kijken.”

„Nee,” stelde Joke voor, „laten we eerst naar de paardjes gaan.”

„We gaan eerst naar binnen om een lekker glas limonade te drinken,” besliste Terka's moeder.

Het huis waarin Terka en haar moeder woonden, lag iets terug van de weg. Het was verborgen achter struikgewas.

„Het is net een groot prieel,” riep Joke.

„Dat heb je goed gezien,” zei mevrouw Hallada. „Vroeger was dit een theehuis dat bij het slot hoorde. Daarom is het ook koepelvormig gebouwd.”

„O, wat enig! Al die geraniums in het rond en die leuke tafel op één poot en zo'n kachel heb ik nog nooit gezien.”

Terka's moeder klapte in de handen. „Om de tafel, jongens, dan schenk ik in.”

Maar Thijs hoorde of zag niets. Die lag geknield voor een kussen waar een grote witte poes op lag te slapen.

Mevrouw Hallada trok hem naar de tafel en zei: „Houd je van dieren, Thijs? Dan kun je je hart ophalen. Behalve pony's hebben we een poes, een hond, een . . .”

„En egeltjes en een schildpad en konijnen,” vulde Terka aan.

„Waar zijn ze?” vroeg Thijs rondkijkend.

„Sneeuwwitje is het enige dier dat in de kamer mag, hoor! De rest moet buiten blijven.”

Joke had alleen maar oog voor de kamer. Ze moest weten waar

Terka sliep en waar de keuken was.

„Voor het keukentje moet je die deur doorgaan en als we naar bed willen, moeten we een trap neerlaten. Dat zal Terka je later wel eens laten zien.”

„Ik wou dat wij ook in zo'n leuk huis woonden,” zuchtte Joke.

„Maar dat zou veel te klein zijn voor jullie, hoor.”

„Dan ging ik in het slot slapen,” zei Thijs en liep al naar de deur.

„Net als Andreas, die slaapt daar ook,” zei Terka. „Zullen we nu naar de pony's gaan?”

„Voorzichtig hoor, Terka,” maande moeder. „Niet achter de paarden langs lopen.”

„Zijn ze dan vals?” vroeg Joke met een angstig gezicht.

„Ach welnee, maar ze kennen jullie niet en je moet altijd wat voorzichtig zijn. Wacht, ik zal wat lekkers meenemen.”

Ze liep terug en kwam even later weer buiten met een zakje klontjes.

„Omdat jullie erbij zijn, anders worden ze niet zo verwend, hoor!”

De stallen lagen achter het oude kasteel. Om er te komen, moest je een bruggetje over. In de weide, die aan de stallen grensde, liepen twee pony's te grazen. Terka deed de stakdeur open. Een man in een blauwe overal was bezig een paardje te borstelen.

„O, wat mooi.”

Op een rijtje stonden twaalf leuke kleine pony's. Thijs liep naar de voorste en wilde hem aaien.

„Voorzichtig jongen, Bella wil haar tanden nog wel eens laten zien.”

Terka hoefde niet bang te zijn. Ze sloeg haar arm om de hals van het paardje en gaf het een klontje, dat het heel voorzichtig aanpakte.

„Dat is Joke en dat is Thijs en dat is Andreas,” zei Terka.

Andreas gaf de kinderen een hand. Terka liep langs de pony's en gaf ze ieder een klontje.

„Dit is Adelheid en dat is Pipo.”

Joke begon te lachen en zei: „Wie geeft ze die namen?”

„Dat doe ik meestal. Pipó heet zo omdat ze zulke gekke sprongen kan maken en Adelheid is heel erg trots, hè Andreas?”

De oude knecht lachte maar eens. Thijs vroeg of hij ook eens een klontje mocht geven. Hij durfde best, maar Joke verstopte haar handen op de rug.

„Kom maar mee naar buiten, daar staat mijn eigen pony. Ze heet Cora-Fluweeltje, omdat haar huid net wit fluweel lijkt.”

„Heb jij echt een eigen pony?”

Terka schudde het hoofd. „Nee hoor, die zijn veel te duur. Als er een koper komt, gaat ze weg.”

„Maar er moeten toch ook lespony's blijven?”

„Ja, maar die wisselen wel eens. Als de kinderen die les krijgen, een pony mogen kopen, zoeken ze er soms één uit die ze mooi vinden.”

„Dan moet je Cora maar weghouden.”

„Ze is juist de zachtste en liefste. Wil je eens op haar rijden?”

„O nee,” schrok Joke.

„Zal ik het eens voordoen? Kijk zo.”

„Moet ze dan geen zadel hebben?”

„Voor zo'n klein ritje niet.”

Cora kreeg een klontje. Andreas die het andere paardje kwam halen, riep: „Voorzichtig hoor, Terka, niet het hek uitgaan.”

„Beur je me er even op, Andreas?”

De knecht tilde haar op het kleine paardje, dat kittig rondstapte. Thijs was ook naar buiten gekomen. Hij had een takshond in z'n armen.

„Wally heeft al vriendschap gesloten met je broer,” zei Andreas.

„Hij is anders geen allemansvriend.”

Thijs keek verlangend naar Terka.

„Mag ik even op het andere paardje rijden?”

Andreas lachte tegen hem, nam hem de hond af en hielp hem op de andere pony.

Maar Thea – zo heette het paardje – had geen zin in een ruiter op haar rug. Nog voor Andreas haar kon grijpen, liep zij op een draf in de richting van de stal. Ach, wat schrok die arme Thijs. Hij klemde zich aan de manen van het dier vast, zakte eerst naar

links, toen naar rechts en smakte op de grond.

„O help, help,” riep hij.

Andreas had geen erge medelijden met hem. Hij schoot hartelijk in de lach.

„Je valt gelukkig niet zo hoog, jongen en de grond is nogal zacht. Je ziet nu dat je alles eerst moet leren.”

Joke die erg geschrokken was, lachte nu haar broer uit.

„Jij kunt gemakkelijk lachen, maar je durft zelf niet eens op haar rug te zitten.”

„Wel op Cora, als ik haar vasthoud, hè Joke?”

„O nee,” zei Joke, „ik heb toch geen maillot aan.”

„Ach, dat hoeft niet eens. Kom, een klein eindje.”

„Een volgende keer als ze gezadeld is.”

Terka die stilstond, gluurde achterom naar de staldeur en zei: „Doe het hek eens open, Joke. Op dit paardje kan ik zo lekker een eindje draven. De grond is daar harder.”

„Maar dat mag je niet, Terka.”

„Andreas ziet het niet.”

Joke opende het hek en Terka glipte erdoor. Ach, wat kon die Terka goed rijden. Ze zat rechtop en hield zich niet eens vast. Ze steunde alleen maar met haar hand op Cora's rug.

Trots keek ze om en toen... raakte Cora met haar poot een molshoop en struikelde. Ze raakte van het pad en Terka lag naast haar.

Met een gil van angst rende Joke naar haar vriendinnetje.

„O Terka, heb je je pijn gedaan?”

Maar Terka was al opgesprongen en riep half huilend: „O Joke, vlug, haal Andreas. Cora is in die greppel uitgegleden. Ze kan haar poot wel gebroken hebben.”

Maar de oude knecht hoefde niet geroepen te worden. Hij had door één van de stalruiten een oogje in 't zeil gehouden en kwam aanhollen. Thijs volgde en Wally blafte verwoed.

De arme Cora lag met de voorpoten in de greppel en deed wanhopige pogingen om overeind te komen.

„Sta hier niet te huilen, Terka,” snauwde Andreas. „Probeer

het dier te kalmeren. Ik ga een halster halen om haar eruit te trekken.”

Terka voerde haar paardje alle suikerklontjes die ze nog over had. Het dier deed geen pogingen meer om op zijn vier poten te staan, maar hinnikte aan één stuk.

Toen Andreas terugkwam, legde hij voorzichtig de halster om Cora's hals en hielp haar overeind. Ondertussen hield Terka haar rustig met lieve woordjes.

„Stil maar, Coraatje, 't vrouwtje is stout geweest, hè?”

„Ja, heel ondeugend,” zei Andreas, de voorpoten van 't dier bestastend. „Ze had gemakkelijk een poot kunnen breken en dan

hadden we haar af moeten laten maken.”

„Weet je zeker dat haar poot niet gebroken is?” vroeg Terka angstig.

Andreas schudde het hoofd. „Ze heeft alleen een schaafwond aan haar pootje. Je moeder zal wel wat zalf en verband hebben.”

„O nee Andreas, moeder mag hier niets van weten. Ze zal zo boos op me zijn.”

„Wis en warempel moet je moeder het weten. Ga het haar maar zelf vertellen. Dat is een goede straf voor je.”

Andreas en Thijs gingen met Cora naar de stal en de meisjes liepen schoorvoetend naar huis. Terka's moeder stond al in de deuropening. Ze had haar rijkostuum verwisseld voor een licht zomerjurkje en droeg een schaal met aardbeien.

Toen ze Terka's behulde gezicht zag, zei ze geschrokken: „Wat is er, kindje, heb je je bezeerd?”

Hortend en stotend vertelde de snikkende Terka wat er gebeurd was met Cora-Fluweeltje. Moeder schudde het hoofd en spoedde zich naar de stal. Ze nam een trommel met verbandmiddelen mee. Maar lang bleef zij niet weg.

„'t Is gelukkig goed afgelopen, meisje, maar 't arme dier rilt nog van de schrik. Voor straf mag je de eerste veertien dagen niet meer rijden. Ik moet zeker weten dat ik je vertrouwen kan.”

Terka keek erg sip, maar moeder zei: „Nu zou ik maar vlug weer een vrolijk gezicht zetten, anders vindt Joke het helemaal niet prettig om hier te zijn.”

„O ja mevrouw, ik vind het heerlijk hier.”

„Eten jullie eerst wat aardbeien en dan moet je Joke meenemen naar de wei achter het slot. Daar kan ze een mooie bos bloemen plukken voor haar moeder.”

„Ik zal voor ons ook wat plukken, moeder. De takken in de tinnen kan zijn verdord.”

Thijs en Andreas kregen de aardbeien in de stal. Joke's broer dacht er niet aan mee te gaan om bloemen te plukken. Hij kon maar niet genoeg krijgen van de dieren, die met de pony's een plaatsje hadden gekregen in de stal. Er waren een paar angora-konijnen en Petertje, de schildpad, kroop even uit zijn hoekje.

Wally, de hond, snuffelde aan hem maar liet hem verder met rust.

„We zullen de egels eens uit hun hok laten. Die hebben Wally dat snuffelen wel afgeleerd.”

Het was vermakelijk te zien hoe vader en moeder egel, gevolgd door vier kleine stekelvarkentjes, rondscharrelden, maar als de hond in de nabijheid kwam, rolden ze zich op tot doornige bolletjes. Wally blafte wat hij kon, maar waagde het niet nog eens aan hen te ruiken.

„Hij heeft al een paar keer leergeld betaald,” lachte Andreas, „maar hij vliegt er telkens weer in. En ga nu maar naar buiten, levenmaker.”

De hond rende op zijn korte pootjes de meisjes achterna.

De uren vlogen voor het drietal om. Mevrouw Hallada zou de kinderen thuisbrengen, maar voor ze de auto kon halen, riep Thijs: „Och, daar is vaders Daf al. Nu moeten we naar huis.”

„Ik wilde u de tocht besparen, mevrouw,” zei meneer Lievers.

„Zijn ze niet lastig geweest?”

„Joke en Thijs zijn niet ondeugend geweest,” zei de gastvrouw met een veelbetekenende blik naar Terka.

„We hebben een heerlijke middag gehad, vader,” zei Thijs.

„Dan zou ik mevrouw maar eens bedanken en vragen of Terka ook eens bij ons mag komen.”

„Ja, en dan een hele dag,” riep Joke.

En dat beloofden Terka en haar moeder.

4. Een verrassing voor moeder

Op weg naar huis raakte Joke niet uitverteld over de pony's, maar Thijs zat wat stil achter in de auto.

„Ben je niet goed, jongen?” vroeg vader. „Waarom wilde je niet naast me zitten?”

„Zo maar,” zei Thijs en leunde stilletjes achterover. Zijn handen hield hij stijf op zijn buik gedrukt.

„Heb je maagpijn?” vroeg vader, die hem in 't spiegelkje zien kon.

„Ik mankeer heus niets,” zei Thijs wat ongeduldig, maar toen de auto voor het „Zonnehuis” stilstond, wipte hij gauw naar binnen, groette moeder haastig en glipte de trap op.

„Wat heeft Thijs?” vroeg moeder.

Halfweg de trap keerde deze zich om. „Ik heb een verrassing voor moeder.”

Mevrouw Lievers, die veertien dagen later jarig was, nam blij de bloemen aan en zei: „Laat Thijs maar doen, hij heeft zeker iets meegebracht om me te verrassen op mijn verjaardag.”

Nieuwsgierig keek Joke haar broer aan toen hij binnenkwam, maar hij legde achter moeders rug de vinger tegen de lippen. Toen het nog geen halfacht was, begon hij al over bed te praten en Joke riep: „Nee hoor, ga jij maar alleen, anders ben je met geen stok naar boven te krijgen.”

„Thijs heeft vast en zeker slaap gekregen door de buitenlucht,” zei moeder. „'t Zou heel verstandig zijn om ook maar eens vroeg naar bed te gaan, Joke. En denk erom dat jullie je goed wast, want jullie zien er niet bepaald fris uit.”

„Als we weer gaan, trek ik mijn maillot aan en dan mag ik op een pony rijden.”

„Vanmiddag durfde je niet,” zei Thijs.

„Jij durfde wel, maar je viel eraf.”

„Omdat het dier niet gezadeld was.”

„En Terka dan? Die reed er ook wel op.”

„O, o, wat zijn jullie weer aan 't kissebissen. Nu ben je nog wel zo leuk uit geweest. Denk erom dat je boven geen ruzie maakt. Hansje mag niet wakker worden.”

Thijs dacht er niet aan om ruzie te maken. Toen moeder hun nog even welterusten had gezegd en naar beneden was gegaan, sloop hij naar Joke's kamertje. Hij deed de deur dicht en zei: „Ssst, moeder mag niets weten van de verrassing.”

Joke ging direct rechtop zitten. „O ja, de verrassing. Wat was het?” vroeg ze nieuwsgierig.

Thijs ging bij zijn zusje op bed zitten en fluisterde: „Je weet toch hoe eng moeder het vindt dat er een muis op zolder zit, hè?”

„Wat heeft dat nu met de verrassing te maken? Heb je soms een muizeval meegebracht?”

„Nee, een egel,” zei Thijs. „Andreas heeft me een egel geleend. Het is de vader-egel.”

„Och,” zei Joke, „wat zal die het vrouwtje en zijn kindertjes missen.”

„Doe nou niet zo kinderachtig. Hij mag weer terug als de muis gevangen is. Een stekelvarken is een reuze muizenvanger.”

„Maar heb je hem zo maar los laten lopen op zolder? Hij kan de trap toch niet afkomen?” zei Joke, angstig naar de deur kijkend.

„Hij zit in een doos met een deksel erop.”

„Maar dan zal hij stikken.”

„O nee, ik wacht tot vader en moeder naar bed zijn en dan laat ik hem los.”

„En als je dan in slaap valt?”

„Ik val niet in slaap,” verzekerde haar broer.

„Maar heeft hij wel eten gehad?”

„Een bakje met brood en melk staat naast de doos. Als ik hem eruit laat, kan hij eerst eten.”

„En als hij de muis niet vangt?”

„We mogen hem houden zolang we willen. Misschien houd ik hem wel voorgoed.”

„Dat vind ik heel gemeen tegenover de andere egeltjes,” zei Joke boos.

„Praat toch niet zo hard. Nou dag hoor, ik ga liggen wachten.” Maar Thijs had niet gerekend op Klaas Vaak. Die strooide een zak vol zand in zijn ogen en toen vader en moeder naar bed gingen, sliep hij als een roos.

En vader egel? Dat was een heel slim stekelvarkentje. Die wroette net zo lang in de doos tot die omver viel en hij zijn vrijheid herkregeu had. Stil opgerokd bleef hij wat angstig liggen op die voor hem onbekende plaats, maar toen ging hij zijn omgeving eens verkennen.

Joke's moeder kon die avond de slaap maar niet vatten. Ze was wel moe, want ze had met Hansje gewandeld, maar ze moest steeds denken aan Terka's vader en grootouders, die op zo'n vreselijke manier om het leven waren gekomen. Toen ze eindelijk bijna ingedommeld was, schrok ze weer klaar wakker.

Hoorde ze geritsel op zolder? Zou dat de muis weer zijn, die bezig was aan het oude papier te knabbelen? Daar moest moeder zelf om glimlachen. Dat zou je hier toch nooit kunnen horen. Haar glimlach verdween, toen ze duidelijk iets hoorde vallen.

Ze maakte haar man wakker. „Vader, luister eens, ik hoor iets op zolder.”

„Hè, wat?”

Maar vader hoefde niet verder te vragen. Een geluid van brekend glas maakte hem klaar wakker. Hij wipte meteen zijn bed uit.

„O man, wees toch voorzichtig. Als het eens een inbreker is.”

„Ja, ja, een inbreker die door 't zolderraam klimt. 't Kan niet anders dan een vreemde kat zijn.”

„Of een rat,” rilde moeder en kroop van angst onder de dekens. Vader opende de deur, maar voor hij bij de zoldertrap was, stond Thijs al voor hem.

„Ben je ook wakker geworden, jongen? 'k Zal wel eens gaan kijken.”

„Nee, nee, vader, ik heb . . . er is . . . er zit een klein varkentje in een doos.”

„Een varkentje? Wilde je zeggen dat je een biggetje hebt binnengesmokkeld?”

„Een stekelvarkentje is het,” zei Thijs. „Ik heb hem te leen om de muis die op zolder zit, te vangen. Hij zit in een doos.”

„Hij zàt in een doos,” zei vader. „Hij zet nu de hele zolder op stelten. Kom maar eens mee.”

Door al het gerucht was Joke ook wakker geworden. Ze ging naar de kamer van moeder en vertelde wat voor verrassing er op zolder was.

„Een mooie verrassing,” lachte moeder. „Dat arme egeltje!”

Toen vader op zolder licht maakte, hield het lawaai meteen op. Het egeltje had zich van schrik natuurlijk opgerold. Thijs wees op de omgevallen doos. „Daar heeft hij ingezet.”

Vader zag een paar gebroken weckglazen. In die buurt moest het diertje dus zitten.

„Heb je hem?” riep moeder angstig onder aan de trap.

„Nog niet,” zei vader.

„Daar zit hij achter die glazen,” riep Thijs.

Vader wilde zijn zoontje waarschuwen voor de scherven, doch 't was al te laat. Toen Thijs zich bukte om 't opgerolde speldenkussen te pakken, riep hij: „Au - aul”

„Ja, dat kereltje is niet iemand om zonder handschoenen aan te pakken.”

„Nee, nee, 't is mijn voet. Ik trapte in een scherf.”

„Daar heb je 't al. Geef me die oude doek aan en ga jij naar moeder om je te laten verbinden.”

Vader wierp een wollen doek over het angstige egeltje en nam hem op. Hij zette het dier in de doos en deed er het deksel op. Met de doos in zijn arm ging hij naar beneden, maar er was niemand meer. Hansje was de enige die rustig in zijn bedje lag te slapen.

„Dan maar een trapje lager,” grinnikte vader en in de keuken vond hij de anderen bij elkaar. Moeder was bezig het wondje van Thijs te wassen en te verbinden en Joke zat met opgetrok-

ken knieën op een keukenstoel en keek toe.

„’t Is gelukkig niet erg. Zit dat enge dier in die doos?”

„Een eng dier!” zei Thijs verontwaardigd. „Moet je maar eens zien hoe leuk hij voor zijn kleintjes uitloopt.”

„Had hem dan maar daar gelaten,” vond moeder. „Als we een valletje opzetten, is de muis ook foetsie.”

Vader opende de doos. „Dat arme dier. Kijk hij daar nu eens angstig zitten. Hoe zouden we hem op zijn gemak kunnen stellen?”

„Door de muis voor hem te vangen,” grapte moeder.

„Legt u een stukje vlees naast hem,” stelde Thijs voor.

„We zullen het eens proberen met wat hartigs,” zei vader en nam een schijfje worst uit de koelkast.

Vond het egeltje de reuk van de worst lekker? Heel voorzichtig kwam het kopje met de slimme oogjes te voorschijn.

„Nu allemaal wat achteruit,” beval vader. „Je moet hem niet aan 't schrikken maken.”

Het diertje raakte de worst niet aan, maar rolde zich toch niet weer op.

„Zo, nu doen we het deksel op de doos, binden er een touw om en maken er een paar luchtgaten in.”

„Hè moeder, laten we thee zetten. Dat doen we met onweer ook altijd.”

„Jij wilt er een gezelligheidje van maken,” zei moeder. „Niets hoor!”

„Maar 'k heb een beetje honger ook,” klaagde Thijs.

„Alsjeblieft, hier hebben jullie ieder twee biscuitjes en nu één-twee-drie naar bed,” zei moeder.

Toen Joke en Thijs op bed lagen, zei moeder: „Foei, foei, wat heeft die Thijs een verrassing voor me bedacht, maar wat doen we er nu mee?”

„Ze nemen vader egel morgen mee naar school. Dan kan hij per auto weer teruggebracht worden naar zijn gezin.”

Toen Andreas de egel terugkreeg en het verhaal hoorde, lachte hij hartelijk.

„Zo muizenvanger, ga maar gauw naar je vrouw en je kindertjes terug, hoor,” zei hij en vader egel, weer thuis bij zijn kroost, draaide met zijn vrouwtje en kinderen weer rondjes in zijn hok, alsof hij helemaal niet uit logeren was geweest.

5. De olieman

Een week later was Terka al te gast bij Joke. Ze logeerde er ook een paar dagen, want mevrouw Hallada was naar Engeland overgestoken om een paar pony's te kopen.

„Je treft het niet, Terka,” zei moeder. „'t Blijft maar regenen en 't is zo koud. Ik denk dat ik het elektrische kacheltje maar weer te voorschijn haal.”

Thijs liet kleine Hans op zijn rug paardje rijden. 't Kereltje schaterde het uit van pret.

„Gaan jullie wat spelletjes doen.”

„Ik zal eerst Terka mijn poppen laten zien.”

„Speel jij nog met poppen?”

Joke schudde het hoofd. „Nee, maar ik heb ze allemaal nog wel. Kijk, daar zitten ze op de plank. Een babypop en dit is een bruidje. Dat waren mijn lievelingspoppen.”

Terka nam het in witte zij geklede popje op en wiegde het even in haar armen.

„Gek hè,” zei ze, „ik heb geen enkele pop.”

„Ja, maar jij hebt pony's. Ik gaf er eerst ook niets om, maar ik kreeg ze allemaal van oma. Dit popje ook. Het heet Barbie. Het is eigenlijk geen popje om mee te spelen. Het is een sierpopje voor grotere meisjes. Ik ga er later allemaal leuke kleertjes voor maken: een heel lange jurk en een heel mooi skipakje. Je kunt wel kleertjes kopen, maar die zijn zo duur.”

Terka had maar weinig aandacht voor het popje. In gedachten staarde ze voor zich uit.

„Waar woont je oma?”

„Grootvader is gestorven en oma is in een rusthuis in Bussum. We gaan er vaak met de auto heen. De andere oma woonde hier in de stad. Die is 't vorig jaar overleden. Ik ging zo dik-

wijls naar haar toe."

„Ik heb helemaal geen oma of grootvader," zei Terka. „Wat moet het fijn zijn om die te hebben."

„Nou ja," vond Joke, „dat hoort toch zo. Iedereen heeft toch wel een grootmoeder of grootvader."

Terka haalde de schouders op. „Nee, ik heb alleen moeder."
„Ik heb thee ingeschonken, kinders."

De meisjes gingen naar de huiskamer. Joke liep naar het raam. „'t Regent nog altijd," zei ze, „en . . . en . . . moeder, daar is de olieman. We hebben nog genoeg olie, hè? Nog wel een bus vol. Zal ik maar tegen de ruit tikken en nee zeggen?"

„We nemen maar eens een extra bus," zei moeder, „en we geven de olieman een lekker kopje thee. Hij is al zo oud, de stakkerd."

„En wat een zielig paard," vond Terka. „Die zal het ook wel koud hebben."

Moeder was naar de deur gegaan, terwijl Terka al een kopje thee voor de oude man inschonk.

„Er moet geen suiker en veel melk in," zei Joke. „Hij krijgt wel eens vaker thee."

„Willen we het paard een suikerklontje geven?" vroeg Terka.

„Wij hebben nooit klontjes, alleen gewone suiker."

„Dat hindert niet," zei Terka, „doe maar een paar schepjes in mijn hand, dan likt hij het er wel uit."

Verwonderd keek moeder naar het meisje, dat voetje voor voetje haar voorbijliep, maar toen ze de suiker zag, begreep ze de bedoeling van de meisjes.

„Goed zo, wees maar aardig voor Bonny. Neem een paraplu mee, dan kan onze olieman even binnenkomen, want hij mag het paard niet alleen laten."

Barendse was blij dat hij even kon uitrusten, maar hij was ook blij dat hij zijn hart eens kon uitstorten bij Joke's moeder.

„Hoe is 't met je vrouw, Barendse?"

„Ach mevrouw, ze heeft weer zo slim last van de reumatiek. Ik heb vanmorgen mijn winkeltje weer moeten sluiten. Maar dat is 't ergste nog niet. 'k Zal blij zijn als dat handeltje aan de kant is over een maand."

„Over een maand, Barendse? Is er dan een plaats in 't rusthuis voor jullie?”

„Ja mevrouw, maar we zijn er niet zo blij mee. Als we maar wisten waar Truusje en Bonny moesten blijven.”

„Truusje? Je hebt toch geen pleegkind in huis?”

„Nee mevrouw, Truusje is ons konijn, ons huiskonijn zagezegd. We hebben haar achter het huis gevonden toen zij heel klein was. 't Was bepaald het jong van een wild konijn. Zij had met haar pootje in een klem gezeten. We hebben haar grootgebracht met een poppezuigflesje.”

Thijs sprong op. „Moeder, wij kunnen toch Truus wel nemen?” „Luistervink,” plaagde moeder. „Zo zie je, Barendse, dat je al van één zorg bevrijd bent.”

„Als dat zou kunnen . . . ,” zei de olieman opstaand. „Maar Bonny . . . ja, die zal naar de slachter moeten.”

Barendse haalde een rode zakdoek uit de zak en snoot verdacht hard zijn neus.

„Vijftien jaar hebben we hem gehad.”

„Maar Barendse, Bonny is toch een goed venterspaard.”

De oude man schudde verdrietig het hoofd.

„Alles rijdt tegenwoordig met een auto, mevrouw.”

Moeder had in dit geval ook geen troostwoorden. Wie zou er nu van de olieman een oud paard willen kopen?

„Als ik vanavond thuiskom, speel ik voor huisvrouw,” zei de man terwijl er even een lachje gleed over zijn gerimpeld gezicht.

„Aardappelen schillen kan de vrouw nog wel. 't Zit hem meer in haar benen.”

„Luister Barendse, we hebben vandaag stampopot andijvie gegeten. Er is nog flink wat over. Als ik nu eens een portie naar je vrouw laat brengen? Je hebt het dan alleen maar te warmen. Ik kan best een paar dagen voor jullie meekoken.”

„Dat zou heerlijk zijn, mevrouw. 't Is niet altijd zo slim als vandaag. Ze trekt het zich ook zo aan van Bonny.”

Toen Joke even later binnenkwam, riep Thijs: „Joke, we krijgen een huiskonijn van de olieman. Hij mag gewoon loslopen in de kamer.”

„Losspringen dan zeker,” zei Joke die dacht dat Thijs een grapje maakte.

„En het paard van de olieman moet geslacht worden,” vertelde Thijs verder.

Joke's ogen werden heel groot. Ze zei niets, maar verdween stil naar haar slaapkamer.

„Hè Thijs,” zei moeder, „was dat nu nodig om dat Joke zo één-twee-drie te zeggen? Ga jij maar naar haar toe, Terka.”

Terka vond haar vriendinnetje voor het raam staan. Toen Terka binnenkwam, keek ze om.

„Vind je het gek dat ik verdrietig ben? Bonny is zo lief. Toen ik klein was, mocht ik wel eens meerijden met Barendse. Hij kent ons zo goed.”

„Nou ja, ik heb wel gehuïd als er een paardje van ons verkocht werd. En dan kende ik hem pas een paar jaar. 't Is helemaal niet gek dat je verdriet hebt om een dier. Als Cora-Fluweeltje verkocht werd . . . O, wat zou ik dat erg vinden.”

Moeder riep hen naar beneden en toen ze de kamer binnenkwamen, sloeg zij de armen om de meisjes en zei: „'t Is droog buiten, kinderen. Misschien willen jullie het eten wegbrengen naar ootje Barendse.”

„U noemt haar ootje. Ze is toch Joke's oma niet?”

„Ze heeft nooit kinderen gehad,” vertelde moeder. „De hele buurt kent haar als ootje Barendse.”

Onderweg vertelde Joke wat meer over de oude vrouw en haar winkeltje.

„Vroeger gingen we er altijd zwart op wit kopen en we kochten er alles voor de was. Nu verkopen ze nog alleen maar olie. Je zult zelf wel zien.”

Het winkeltje waar ze moesten zijn, stond midden in de stad in een smalle straat. Toen ze er binnengingen, tjingelde er een klein belletje.

„Blijf maar,” riep Joke en wachtte even. Er kwam een frisse jonge vrouw naar voren en keek vragend naar het tweetal.

„We komen eten brengen,” zei Joke.

„Mooi zo,” zei de vrouw. „Ik ben een buurvrouw. Ik heb ootje wat thee gebracht. Nu kunnen jullie haar weer even gezelschap houden, want mijn baby'tje ligt alleen thuis.”

„Kom maar,” zei Joke tegen haar vriendinnetje, „ik weet de weg wel.”

Door een nauw gangetje kwamen ze in de kamer waar ootje in een grote leunstoel zat.

„Zo Joke, kom je eens naar me kijken en heb je een vriendinnetje meegebracht? Pak maar een stoel, hoor.”

Tenka keek nieuwsgierig rond in de kamer. Hè, wat was 't gezellig. En toch stonden er maar eenvoudige ouderwetse meubels: een ladenkast en een naaimachine op een tafeltje. Er stond een brandend fornuis met koperen ketel. Aan de muur hingen veel portretten en op de tafel, waarop een rood gebloemd kleed lag,

zag ze een theeblad met een gezellig lichtje. Een heel groot gekleurd beekd van een jongen die een vis ving, stond op een tafeltje voor de vensterbank. Er stonden rode geraniums voor het raam.

„Wil jij thee schenken, Joke?”

En toen ontdekte Terka het konijn. Het zat weggekropen achter ootje's rok, maar toen Terka knielde om het te strelen, nam het de vlucht.

„Laat Truusje maar gaan,” zei het oudje, „ze weet de weg naar buiten.”

„Kan ze niet weglopen?”

„Het tuintje is afgezet met gaas, maar ze zou toch niet weglopen.”

„Wij nemen Truusje als u gaat verhuizen.”

„Is dat waar?” vroeg ootje. „Ach mijn lieverdje, wat heerlijk.” Toen betrok haar gezicht en Joke en Terka begrepen dat ze aan Bonny dacht.

Joke had intussen thee geschonken en ootje wees naar de kast.

„Wil je even het zwarte trommeltje aangeven dat vooraan staat?”

„Ootje, wat hebt u veel serviezen.”

„Ja Joke, ik zal heel wat moeten opruimen, maar dat is niet erg. 't Is voor mijn man en mij beter dat we verzorgd worden als . . . als . . .”

Ze maakte haar zin niet af. Nu denkt ze weer aan Bonny, begreep Joke en begon te vertellen dat Terka op een farm woonde waar allemaal pony's waren.

Toen ze een poosje gebabbeld hadden, pakte Joke de tas uit die moeder meegegeven had. Er zat ook nog worst in en eieren en een stuk cake die moeder gebakken had. Ootje sloeg haar handen ineen.

„Wat zijn de mensen toch lief voor me.”

„O ootje, daar is Truus weer.”

„Ja,” zei de vrouw, „ze waagt het er maar weer eens op. Durf je haar op mijn schoot te zetten?”

„Best hoor,” zei Joke, „dan went ze vast een beetje aan me.” En Truusje liet zich optillen. Joke vertelde ook het verhaal van

het egeltje en ootje schudde van de lach.

„Fijn hè dat ze weer vrolijk is,” zei Joke, toen ze weer op weg waren naar huis. „Vond je haar niet lief?”

Terka keek peinzend voor zich uit. Joke stootte haar aan: „Hé, slaap je? Je trapt midden in een plas.”

„k Wilde maar dat ik een echte oma gehad had, net zo één als ootje.”

„Of als de mijne,” zei Joke, „die is net zo lief. Maar jij hebt weer fijne dingen die ik niet heb: paardjes en . . . en . . .”

„En Andreas,” vulde Terka aan en toen lachten ze allebei. Want je kon toch geen pony vergelijken met een mens! Nee, dat ging niet.

6. Een pakje van oma

Joke had de bof. Eerst was ze een paar dagen nogal ziek geweest, maar toen volgde het fijne van het ziek zijn: gezellig bij moeder thuisblijven en lekkere hapjes krijgen.

Thijs was een beetje jaloers. „Jij boft altijd maar,” zei hij.

„Ik bof met de bof, maar je vergeet dat ik geen bezoek mag hebben, omdat ik besmettelijk ben.”

„Jammer dat ik de bof al gehad heb,” zuchtte Thijs. „Ik zou ook wel eens een paar dagen thuis willen blijven.”

„Foei toch,” zei moeder, „wie verlangt er nu naar om ziek te zijn. Verlang je soms ook naar een paar dagen kiespijn?”

„Nee, net zo iets als Joke. Een heel klein beetje ziek en lang thuis.”

„Maar nu ben je gezond en daar gaat de bel. Ga maar eens kijken wie er is.”

Even later kwam Thijs stralend binnen.

„O moeder, een pakje, een pakje van oma. Maakt u 't vlug open?”

„Dat zal het pakje zijn, dat oma voor Hansje gebreid heeft. Laat ik eerst de brief maar eens lezen.”

„Mag ik verder gaan met uitpakken, moeder?”

„Nu, dan zal ik straks de brief wel lezen. Ja, zie je wel, hier hebben we 't pakje voor Hansje. Kijk eens, wat beeldig lichtblauw met wit.”

„En op dit doosje staat „Thijs”. Dat is voor mij.”

„En hier staat mijn naam op, moeder. Wat zou erin zitten?”

„Die oma toch! Nu stuurt ze vader en mij nog een boterkoek en dan heeft ze ons allemaal verwend.”

Joke peuterde ongeduldig aan het touwtje dat om het pakje zat. Thijs was vlugger klaar. Die opende het doosje en vond een

hele verzameling nieuwe speldjes.

„Ik heb er nog geen één van. Wat heb jij, Joke?”

„O moeder, kijk toch eens!” Daar kwam voor haar popje Barbie een beeldig bontcape'je te voorschijn.

Moeder die ondertussen de brief had gelezen, zei: „Dat cape'je heeft oma zelf gemaakt van een oude bontkraag.”

Joke ging het direct passen en zei: „'k Wou maar dat ik beter was. Dan nam ik Barbie mee naar school en kon Terka het ook zien.”

Die avond, toen ze op bed lag, had ze Barbie zo gezet, dat ze ernaar kon kijken. Moeder ging even bij haar op bed zitten.

„Morgen komt de dokter weer, dan mag je misschien maandag weer naar school.”

Joke streek wat verlegen over moeders vingers.

„Misschien neem ik Barbie wel niet mee naar school.”

„Ben je bang dat ze beschadigd wordt? Misschien kun je 't manteltje meenemen om te laten bewonderen. Je wilt zeker alleen laten zien wat een lieve oma je hebt.”

Joke schudde het hoofd. „Dat wil ik juist niet. Ik wil het niet voor Terka weten dat oma het gegeven heeft.”

„Maar Joke, wat zeg je nu voor rare dingen.”

Joke keek haar moeder aan. „Terka zegt telkens het zo naar te vinden dat ze geen oma heeft. 't Is zo gek. Ze weet helemaal niet of ze die gehad heeft.”

„Maar natuurlijk heeft ze die gehad, Joke.”

Even weifelde ze. Toen ging ze verder: „Je bent groot genoeg om iets te horen wat Terka misschien zelf nog niet precies weet. Je moet me beloven er niet met haar over te praten.”

Gespannen keek Joke haar moeder aan.

„Vader en moeder hebben je wel eens wat verteld van de oorlog die er geweest is toen jullie nog niet geboren waren. Er zijn in die oorlog vreselijke dingen gebeurd. Er zijn heel veel mensen gedood.”

„Ja,” knikte Joke, „door vliegtuigen die bommen gooiden.”

Moeder vervolgde: „Er zijn ook op andere manieren mensen gedood. Ze werden gevangengenomen en naar kampen gebracht en daar vermoord. Dit gebeurde ook met Terka's opa en oma.”

„Waarom werden ze gedood?”

„Omdat ze Joden waren.”

„O, wat erg,” riep Joke. „En wat gebeurde er met Terka's moeder?”

„Terka's moeder behoorde natuurlijk ook tot het Joodse volk, maar men heeft haar verborgen in een pastorie en daar heeft ze de Here Jezus leren kennen.”

„Maar wat waren het dan voor mensen die Terka's oma en opa hebben vermoord?”

„Die mensen noemden zich christenen, maar ze wáren het niet. De Here Jezus heeft gezegd dat je van alle mensen precies zoveel moet houden als van jezelf. Als je nu je medemens, dat is je naaste, kwaad gaat doen, doe je de allerergste zonde die je maar doen kunt.”

„Ik ben wel eens lelijk tegen Thijs,” bekende Joke.

Moeder glimlachte. „Och, natuurlijk is dat niet aardig, maar Thijs kibbelt ook wel eens met jou. In je hart houd je toch veel van je broer?”

„O ja,” riep Joke, „en hij houdt ook veel van mij, want toen een jongen uit de buurt me met een rotte appel gooide, heeft hij hem een pak ransel gegeven.”

„En dat was dan weer géén naastenliefde, hè?” lachte moeder.

„'t Gaat zeker alleen om erge dingen, hè?” dacht Joke hardop.

„Nee,” zei moeder, „dat ook weer niet. 't Gaat ook wel om kleine dingen. Als je een offer brengt voor je naaste, doe je wat de Here Jezus graag wil.”

„En de vader van Terka? Is die ook in de oorlog vermoord?” vroeg Joke.

„Nee, die is later doodgeschoten, toen hij wilde vluchten uit zijn land, omdat er zoveel nare dingen gebeurden.”

„Arme Terka.”

„Ja, je moet maar erg lief voor haar zijn. Misschien kunnen we haar wel eens meenemen naar onze oma.”

„Dat ga ik haar vast vertellen als ik weer naar school mag,” zei Joke.

7. Terka is jarig

„Moeder, moeder, Terka is volgende week jarig. Mag ik wat voor haar kopen? Ik heb een mooi armbandje voor haar gezien,” riep Joke uit school komend en ze vervolgde: „’t Valt fijn op woensdag. Ik mag de hele middag komen.”

„Ik ook?” vroeg Thijs.

„Natuurlijk niet, jongens horen toch niet op een meisjesverjaardag!”

„Mogen er wel nog andere meisjes komen?” vroeg moeder.

„Nog twee, Nelly van Vliet en Bea Beukema.”

„Phoe, je zou er wat voor doen om daarbij te mogen zijn,” zei Thijs.

Maar hij sprong een gat in de lucht, toen Joke de volgende dag met het nieuws thuiskwam dat haar broer ook mee mocht naar de farm en dat Terka daarom voor de gezelligheid van Thijs ook Piet van Manen had meegevraagd.

„Maar je moet dan ook een cadeautje kopen,” waarschuwde Joke. Thijs zocht zijn spaarvarken op en keerde het om en rammelde ermee tot er een gulden uitviel.

„Ik weet niet wat meisjes mooi vinden. Ik koop wel een stuk chocola.”

„Dat vind ik jammer,” vond moeder. „Overleg maar eens met Piet van Manen wat jullie samen geven zullen.”

Zo stonden de jongens bij elkaar op de speelplaats. Piet gaf ook een gulden en hij durfde wel een winkel binnengaan om zakdoekjes te kopen.

Thijs vertelde zijn vriendje al van tevoren hoe leuk het was op de farm. Ze konden de woensdag bijna niet afwachten.

Een eindje verder op de speelplaats stonden de meisjes bijeen die van de partij zouden zijn.

„Terka, wat krijg je van je moeder?” vroeg Joke later.

„Dat weet ik helemaal niet. Moeder wil me er niets over vertellen.”

„Juist leuk,” zei Bea, „je hoort ook niet te weten wat je krijgt.” Toen het de maandag voor Terka’s verjaardag was, kwam deze met behuilde ogen op school. Joke, die haar tegemoet liep bij het schoolhek, vroeg geschrokken: „Wat is er, Terka? Ben je ziek?”

Terka schudde het hoofd. „Cora-Fluweeltje wordt misschien verkocht,” zei ze. „Een van de meisjes die les krijgt van moeder, wil haar graag hebben en het is haast zeker dat haar vader Cora zal kopen.”

„O, maar je moeder verkoopt haar vast niet.”

„Die meneer wil er heel veel geld voor geven en we hebben

nu eenmaal een pony-handel. Moeder heeft me beloofd dat ik weer een ander paardje uit mag zoeken om altijd op te rijden, maar dat kan ook wel weer verkocht worden."

Bea en Nelly waren nu ook het schoolplein opgekomen.

„O, wat jammer en dat juist vlak voor je verjaardag," riep Bea.

„Joke heeft ons zoveel van Cora-Fluweeltje verteld."

„En Andreas had beloofd dat ik op haar zou mogen rijden als ze gezadeld was," zuchtte Joke.

„Vraag of ze mag blijven tot wij haar ook gezien hebben," stelde Nelly voor.

Terka schudde verdrietig het hoofd. „Ik wil maar het liefst dat Cora-Fluweeltje nu zo vlug mogelijk weggaat."

„Ze wordt in ieder geval niet geslacht, zoals het paard van de olieman," troostte Joke.

Terka droogde haar tranen weer en zei: „Nee, er wordt heel goed voor haar gezorgd. Paula is altijd zo lief voor haar."

De schoolbel luidde en de meisjes gingen naar binnen. Maar het was net of niemand meer blij was.

Terka werd wakker. Vandaag was er iets fijns . . . ja, vandaag was ze jarig.

Iedere morgen ging ze vanuit haar kleine kamer naar de iets grotere waar haar moeder sliep. Wanneer 't erg vroeg was, mocht ze nog even bij moeder in bed komen, maar ze wachtte altijd tot ze zeker wist dat moeder wakker was. Moeder kuchte of hoestte meestal wel even.

Nu keek Terka door het grappige ronde raampje van haar kamertje.

Hoe laat zou 't zijn? 't Was heel erg mooi weer. De vogels zongen en de zon scheen al zo heerlijk. Zo heel vroeg kon 't niet meer zijn, want Andreas had de paardjes al losgelaten.

Zou Cora er ook bij zijn? Nee, daar wilde ze niet aan denken. Dan werd ze verdrietig en als zij niet blij was, kon moeder het ook niet zijn.

Zou moeder nog slapen? Dan ging ze haar wakker maken. En toen stond moeder opeens achter haar. Ze droeg een blaadje in

haar hand, waarop bloemen lagen. Er stond een kopje thee op en een beschuit met suiker lag ernaast.

„O moeder, ik heb u helemaal niet gehoord.”

„Dat was de bedoeling ook, lieverdje. Ik wilde je vanmorgen eens extra verwennen. Kom, laat me je feliciteren.”

Moeder trok haar naar zich toe en knuffelde haar.

Terwijl Terka haar beschuit opknabbelde, zei moeder: „Bij een verjaardag hoort een cadeautje. Ben je helemaal niet nieuwsgierig wat je van me krijgt?”

„U heeft niets meegebracht, hè?”

„O, dus dat had je al gezien. Ik kon 't niet dragen. Driemaal mag je raden.”

Terka begon: „Een schooltas . . . pantoffeltjes . . . een boek.”

„Och domoor, dat zou ik toch wel hebben kunnen dragen!”

„Een fiets . . . krijg ik een fiets?”

„O nee, zolang moeder nog een auto heeft, hoeft dat niet.”

„Zegt u 't me maar, ik kan 't niet raden.”

„Kom maar vlug beneden, dan mag je 't zien.”

Terka waste zich, haakte een kam door het haar, zocht naar haar overal. Ze vond die niet, want moeder had voor vandaag een leuke jurk klaargelegd.

Toen ze beneden kwam, keek ze vlug in 't rond. De ontbijttafel was feestelijk gedekt met hier en daar bloemetjes, maar er lag geen cadeautje bij haar bord.

Daar keek Andreas om de hoek.

„Zijn we al zo ver? Kunnen we ons twaalfjarig juffertje feliciteren en het cadeau aanslepen?”

„Aanslepen . . .?” vroeg Terka. „Ligt het dan buiten en is het zo groot?”

Moeder gaf de oude knecht een knipoogje en opende de deur en . . . daar stond gezadeld en wel Cora-Fluweeltje. Het geel leren zadel was spiksplinternieuw en de stijgbeugels glommen. Terka wist niet of ze lachen of huilen moest. Een nieuw zadel, maar waarom moest dat nu juist op Cora's rug gelegd worden? Het paardje stampte op de grond en hinnikte. 't Was of het wilde zeggen: Waar blijft mijn klontje en waarom haalt dat

meisje me niet aan?

Terka keek haar moeder vragend aan.

„Het zadel . . . is het 't nieuwe zadel?”

„Nee meisje, het is het paardje onder het zadel. Jij mag Cora-Fluweeltje houden . . . voorgoed!”

„O moeder, maar hoe kan dat? En Paula dan? Paula von Braun wilde het toch hebben!”

„Dat leg ik je wel uit. Zeg nu eerst maar dat je blij bent.”

Of Terka blij was! Ze ging naar de pony en legde haar wang tegen de kop van haar paardje.

„O mijn lieve Cora. Je hoeft niet weg. Je hoeft niet weg. Je blijft altijd bij me.”

Ze keerde zich naar haar moeder. „Mag ik een heel klein ritje maken, moeder?”

„Geen sprake van. Kijk eens op de klok. Je boterham eten en dan breng ik je vlug naar school.”

„O, wat zullen Joke en de anderen zeggen!”

Terwijl Terka haar boterham at, die moeder dik met jam besmeerd had, vertelde moeder waarom Paula een andere keus gemaakt had. Zij had van moeder gehoord dat er een heel mooie langharige Shetland-pony op komst was, die nog heel wat mooier was dan Cora.

„Komt die dan heus, moeder?”

„Ja, dacht je dat ik zou jokken? Er komen er drie. Alleen hoop ik maar dat ze zo lang wegblijven tot ze alle drie verkocht zijn, want onze stal staat prop- en propvol.”

„Dan halen we Cora maar hier in de kamer,” grapte Terka. „Ze is nu toch helemaal van mij. O moeder, ik kan het nog niet geloven. Maar – ze keek haar moeder aan – eerst zei u toch dat u het geld niet kon missen. En nu krijg ik een pony en een zadel.”

„O, wacht eens,” lachte moeder, „dat zadel is geen cadeau. Dat krijgt Paula bij haar pony. Dat heeft Andreas alleen erop gelegd om Cora mooi te maken.”

„O moeder, maar ik ben met Cora al zo blij, zo blij.”

„Zo blij dat je bijna te laat op school zou komen. Hier staat de zak met koekjes om de klas te trakteren en hier zijn de sigaren voor mijnheer.”

Terka was zo blij. O, wat was alles nu heerlijk vandaag. Onderweg babbelde ze honderd uit over de plannen die ze voor de middag had. Ze mochten allemaal een ritje maken op Cora en ze zouden verstoppertje spelen en nalopertje doen.

„En geen katekwaad uithalen en Cora buiten het hek meemenen,” plaagde moeder.

„Nooit meer, nooit meer,” riep Terka, uit de auto springend. Ze had zo'n haast om naar het schoolplein te komen, dat ze haar traktatie bijna vergat. Moeder duwde haar vlug de zak koekjes en de sigaren in de hand en riep: „Tot vanmiddag.”

De jarige hoorde het al niet meer. Ze holde naar Joke, die met Nelly en Bea haar tegemoet kwam. Ze riepen: „O Terka, wat leuk dat je een jurk aan hebt en geen overal.”

„Wel gefeliciteerd, Terka, wat heb je gekregen?”

Joke nam haar de zak met koekjes af. „Zo, nu heb je een hand

vrij en kunnen we je feliciteren. Vertel op wat je gekregen hebt. Onze cadeautjes krijg je vanmiddag."

„Cora, ik heb Cora-Fluweeltje gekregen. Ja heus, ze wordt niet verkocht."

„Wat is er hier aan de hand?" vroeg mijnheer Van Tijn naderbij komend.

„Terka is jarig en ze heeft een paard gekregen," riep Joke.

„Een klein paardje maar," zei Terka verlegen.

„Nee maar, wat een cadeau. Ik feliciteer je, hoor en ik kom vast eens kijken op jullie farm."

„O meneer, 't is er zo leuk," zei Joke. „Ik ben er geweest."

„En wij mogen er vanmiddag heen," zei Bea, „en Nelly van Vliet ook en Thijs en Piet van Manen."

„Dan zullen we hier op school ook maar een beetje feest maken," vond mijnheer Van Tijn. „Als jullie je versje allemaal kennen en onder het rekenen niet al te veel babbelen, zal ik het laatste half uur voorlezen."

„Uit „Alleen op de wereld", hè meneer?"

„Goed hoor, ik lees over Remi."

Toen ging de bel en met elkaar gingen ze naar binnen. 't Be-loofde een echt fijne dag te zullen worden.

8. Een fijne dag

Andreas zou de vijf gasten komen halen met de auto. Om twee uur moesten ze zich verzamelen bij het schoolplein.

„Terka is, geloof ik, niet meegekomen,” zei Joke teleurgesteld.
„We kunnen toch zeker niet met ons zessen in de auto bij Andreas! We zullen nu al nauw genoeg zitten.”

„Hallo, hier ben ik om mijn vrachtje te halen. Allemaal instijgen. De jongens voorin en de meisjes met hun drieën achterin.”

„Pas op, mijn kopje,” riep Nelly.

„Mijn hoofdje, bedoel je,” riep Piet.

„Ach joh, ik bedoel het cadeautje dat Bea en ik gekocht hebben.”

„Zingen jongens,” riep Andreas toen ze reden. „We gaan toch zeker naar een verjaardag!”

Piet zette in: „Van je hoempa – hoempa – tedderèderèèè,” maar Andreas zei: „Geen straatversjes, jullie kennen toch zeker wel een ander mooi vers?”

Nelly begon: „Heb je wel gehoord van de zilveren vloot,” en Andreas zong lustig mee. Het ene liedje volgde op het andere. De jongens kenden van de meeste versjes wel de tweede stem. Toen het slot in zicht kwam, zei Andreas: „Nu een vers voor de jarige. Ze staat ons al op te wachten voor 't huis.”

Joke zette in: „Er is er één jarig, hoera, hoera – Dat kun je wel zien dat is zij.”

Ja, dat kon je wel zien. Stralend stond de jarige Terka met haar moeder voor het huis.

„Kijk moeder, dat is Nelly en dat is Bea en dat Piet van Manen. En dat zijn Joke en Thijs, maar die kent u al.”

Mevrouw Hallada nam de gelukwensen in ontvangst en Terka bekeek haar cadeautjes. Het armbandje van Joke deed ze direct om.

En toen kwam voor de gasten de eerste verrassing. Achter het huis had Terka's moeder een tafel gedekt, waarop ze limonade met prik had klaargezet en voor ieder een heerlijk taartje.

„Waar zijn de pony's nou?” vroeg Piet ongeduldig.

„We hebben de paardjes zolang op stal gezet, dan hebben jullie de ruimte om in de wei te spelen.”

„Maar we mogen Cora toch wel zien?”

„Jullie mogen alle pony's zien, maar Andreas is Cora gaan halen. Als Terka haar kunsten vertoond heeft, mogen jullie allemaal een ritje maken op het dier.”

Terka schaterde om het beteuterde gezicht van Thijs. Ze begreep wel waarom hij zo zuinig keek. Hij was bang dat hij weer van het paard zou vallen.

„Dit keer gaat het anders, hoor,” zei mevrouw Hallada. „Cora is nu gezadeld en Andreas houdt haar bij de teugel.”

Toen de knecht kwam, moesten ze eerst 't dier bewonderen. Het had nu een mooie rozet op zij van haar kop. Terka wipte gemakkelijk in het zadel en draafde weg.

„Zo hard durf ik het niet, hoor,” zei Joke benauwd.

En toen kwam de verrassing. Andreas had een laag hekje klaargezet en Terka's paardje sprong er prachtig overheen.

„Griezelig lijkt me dat,” zei Bea.

„'t Is juist heerlijk,” zei Terka, die stapvoets bij het groepje teruggekomen was. „Ik durf alleen te springen op Cora's rug.”

„Nu moet je je visite eens een ritje gunnen,” zei moeder. „Wie zal de eerste zijn?”

Thijs deed een stap achteruit.

„Sliep uit, sliep uit, Thijs durft niet,” plaagde Joke.

Maar Andreas koos partij voor hem. „Geen wonder dat je niet meer durft als je zo'n smak gemaakt hebt. Kom Thijs, dit keer gebeurt je niets.”

Nee, nu gebeurde er niets. Nu beviel het Thijs zo goed, dat hij niet af wilde stijgen. Andreas hield het paardje bij de teugel en Thijs zat rechtop zonder angst in het zadel.

Na haar broer kwam Joke aan de beurt. Die durfde al een heel klein eindje te rijden zonder dat Andreas de teugels hield,

maar ze riep toch angstig: „Niet weggaan, Andreas.”

Na Joke mochten ook de andere vriendinnetjes rijden en Piet sloot de rij. „Ik durf wel alleen,” zei hij overmoedig.

„Goed,” zei Andreas en klikte even met de tong. Cora was gewend dat seintje te krijgen als ze wat harder mocht gaan. Ze begon een klein drafje, maar dat beviel Piet allerminst. Hij liet zich voorover vallen en omarmde de nek van Cora.

„Help, help,” riep hij.

O, wat moesten de anderen lachen. Andreas had Cora vlug bij de teugels en Piet reed zijn rondje zonder op te scheppen.

„Nu mag Terka nog één keer springen en dan gaat Cora naar haar kameraadjes,” zei mevrouw Hallada.

Met z'n allen brachten de kinderen Cora naar de stal en omdat Terka jarig was, kregen alle pony's twee klontjes.

Thijs nam Piet mee naar de konijnen en de egels. De meisjes liepen naar buiten, waar Terka's moeder klaarstond met een schaal kersen.

„Waar zijn de jongens?” vroeg moeder.

„Die bekijken de egels enzo en wij gaan bloemen plukken.”

Moeder keek eens naar de lucht en zei: „Ik verwacht in de loop van de middag een onweersbuitje. Nee, kijk maar niet zo bedrukt. De weerman voorspelt alleen maar buitjes voor 't stof, maar ik zou zeggen, doen jullie gezamenlijk gezellige spelletjes zolang 't nog droog is.”

„Dan doen we verstoppertje,” stelde Terka voor.

Joke ging de jongens halen en telde af nog voor Thijs en Piet hun kersen op hadden. — „Mijn vader zou laatst eens een raam beslaan... Hoeveel spijkers denk je dat erin zouden gaan... zonder liegen en te bedriegen?”

Piet moest het aantal spijkers raden en hij had geen geluk, want hij zei twaalf en toen moest hij zelf zoeken.

„Jij moet buten,” riep Joke.

Hij gooide zich languit op de grond en verborg zijn gezicht in de handen. „Ik tel tot honderd!”

„Maar langzaam tellen, hoor,” waarschuwde Terka. „Hier zijn plekjes waar je iemand nooit kunt vinden.”

„Gezellig voor mij,” bromde Piet, „ik weet hier heg noch steg.”
Thijs kroop het kreupelhout in en klom als een rat in een boom, waar hij zich heerlijk op een tak nestelde. Bea en Nelly liepen naar Terka's huis en verstopten zich achter een van de uitstekende muren. Terka trok Joke met zich mee.

„Vlug – vlug, over het bruggetje.”

„In de greppel ziet hij ons zo,” waarschuwde Joke.

„Welnee, we gaan naar 't slot. Meestal is de achterdeur open.”
Hijgend trokken ze even later de deur achter zich dicht.

„Eigenlijk is dat niet eerlijk,” vond Joke. „Piet weet toch niet dat we in het slot kunnen komen.”

„Dat is nu juist leuk. We gaan naar het torentje en laten ons zien, maar Piet denkt er natuurlijk niet aan om naar boven te kijken.”

Joke klom achter haar vriendinnetje naar boven.

„Zes trappen moeten we op,” zei Terka.

Telkens liepen ze langs een met ijzer beslagen deur.

„Die deuren zijn op slot,” vertelde Terka. „Daar liggen de kamers achter. Soms komen er mensen om het slot te bekijken en dan gaat Andreas mee. En dit is het torenkamertje. Die deur gaan we door en dan komen we buiten!”

Joke deed een stap terug. Stond er in de hoek van de kamer een man?

„Schrik maar niet, Joke, dat is een harnas. Daar gingen ze vroeger in vechten. Kom nou.”

Terka rukte met moeite de deur open en toen waren ze buiten. Ze wees naar de weide.

„Kijk Piet eens naar Thijs zoeken. De meisjes heeft hij al gevonden, maar waar zou Thijs zitten?”

„Daar, daar is Thijs. Hij glijdt uit een boom. Piet ziet hem, maar Thijs kan zich vrijbuten.”

Piet ging naar de beide vriendinnen zoeken en toen hij de meisjes niet vond, hielpen de anderen hem mee.

„Zullen we roepen?” vroeg Joke en zonder op antwoord te wachten riep ze: „Oehoe-oe.”

Piet keek om zich heen, maar de meisjes zagen hen het eerst.

Ze riepen en wuifden.

Boem-boem-boem . . .

„Dat was een donderslag, kijk, daar komt Andreas al naar buiten. Kom mee, hij hoeft ons hier niet te zien.”

Terka sloot de deur en ze liepen naar beneden.

„Waar slaapt Andreas?” vroeg Joke.

„Beneden onder de trap. Hij heeft daar in een grote kast een soort kamertje gemaakt.”

„En die deur?”

„Dat is de deur naar de kelders onder het kasteel.”

„Werden daar vroeger mensen gevangen gehouden?”

„Nou zeg, er hebben hier geen roofridders gewoond! Kom, dan mag je even kijken.”

Achter elkaar liepen ze de keldertrap af.

„Bah, wat ruikt het hier naar,” zei Joke. „Net als bij ons in de kelder, maar dan veel erger.”

„Kom eens mee,” zei Terka, haar vriendinnetje voorgaand.

„Achter die pilaar moet je een trapje op en dan kijk je zo in de greppel. Vroeger was dat natuurlijk een gracht.”

Maar opeens bleef Joke staan en fluisterde angstig: „Ik hoor iemand lopen.”

„Nee, dat kan niet,” verzekerde Terka. „Er is hier niemand.”

Ze hield haar adem in en luisterde: Stap-stap-stap . . . Hol klonk het op de stenen vloer. Vanwaar kwam dat geluid? Joke trok haar vriendinnetje achter de pilaar.

En toen opeens herademde ze, want in het schemerige licht zag ze dat het Andreas was, die de kelder binnengekomen was. Maar hij lachte niet.

„Jullie hadden buiten bij de anderen moeten blijven,” zei hij.

„Ik had ook die kelderdeur wel eens per ongeluk af kunnen sluiten, terwijl jullie beneden waren. Ik heb een paraplu meegebracht. 't Was maar goed dat de anderen jullie daarboven gezien hadden.”

„Och, 't regent,” riep Terka. „Daar hebben we niets van gemerkt.”

„Een fikse onweersbui,” zei Andreas. „Loop samen vlug onder

de paraplu naar huis. De anderen zijn al binnen. Ik ga naar de stal.”

Op een holletje liepen ze naar het koepelhuis, waar mevrouw Hallada in de geopende deur op de uitkijk stond.

„Omdat je jarig bent, zal ik niet op je brommen,” zei ze, „maar je mag niet alleen door 't slot zwerven. Kijk nu je mooie schone jurk eens. Allemaal vegen en strepen.”

Doch Piet maakte hen allemaal aan 't lachen door de meisjes een klap op de schouder te geven en „buut” te roepen.

Moeder had stoelen om de ronde tafel gezet. „'t Is wel wat nauw,” zei ze, „maar probeer een plaatsje te vinden.”

„Zou het de hele middag blijven regenen?” vroeg Thijs met een

benauwd gezicht. „Zullen Piet en ik naar de stal gaan?”

„Nee hoor, ik heb een andere bezigheid voor jullie. Die bui duurt niet lang. Jullie gaan een krentenbolletje eten.”

„Gaat moeder dan voorlezen?” vroeg Terka. „Een verhaal uit de Bijbel?”

„Hè nee, niet uit de Bijbel,” riep Bea. „Dat is zo saai. Ik bedoel dat ik het niet allemaal begrijp.”

„Maar wij hebben een kinderbijbel met fijne verhalen,” zei Terka.

Moeder opende de Bijbel en liet hun een plaatje zien, waarop een man in wijde witte kleren een andere man op een ezel hielp.

„Hè ja, dat is het verhaal van de Barmhartige Samaritaan,” wist Joke.

Terwijl ze de broodjes aten en de glazen melk dronken, las mevrouw Hallada hun het mooie verhaal voor. Ze hoorden hoe een reiziger daar in het verre land door rovers overvallen en beroofd werd. Eerst kwamen er twee mensen die voorbijgingen en hem niet hielpen, maar de derde voorbijganger hielp de arme gewonde man.

„Zou het echt gebeurd zijn?” vroeg Thijs toen het verhaal uit was.

„Natuurlijk, het staat toch in de Bijbel!” zei Joke.

„Nee,” zei Tenka's moeder, „dit is niet echt gebeurd. Dat is een gelijkenis die de Here Jezus verteld heeft. Hij wilde ons daarmee leren dat we voor anderen wat over moeten hebben als die het moeilijk hebben.”

„Dan is het niet voor ons,” zei Piet, „want als er nu iemand gewond op straat ligt, komt de politie-auto: tuu-u-ut.”

Ze moesten allemaal lachen, omdat Piet precies het geluid van de auto met de flikkerlamp nagedaan had, maar mevrouw Hallada zei: „Nee, we zullen nu geen mensen meer hoeven te helpen die langs de weg liggen, maar weet je wat de Here Jezus bedoelde? We moeten de mensen die om ons heen zijn, proberen te helpen waar we maar kunnen en ze liefhebben. We moeten ze ook helpen als we daarvoor zelf wat op moeten offeren.”

Joke dacht na. Dat was precies hetzelfde wat moeder gezegd had.

Mevrouw Hallada sloeg het boek dicht. „Daar komt de zon door. Het is bij een enkele donderslag en wat regen gebleven. Nu gaan jullie naar buiten en doen weer spelletjes.”

„Terka en Joke moeten nu zoeken. Ik heb ze gebuut,” zei Piet. Maar de jarige vond dat ze nu weer andere spelletjes moesten verzinnen. Nalopertje en doen wie 't hardst kon lopen.

Ze hadden een heerlijke middag en vonden het allemaal jammer, toen ze naar huis moesten.

„Jullie mogen best nog eens terugkomen, hè moeder?”

„O jawel, maar dan beloof ik jullie niet dat je zoveel lekkers krijgt als vandaag.”

Ja, dat begrepen ze wel. Een verjaardag was nu eenmaal een verjaardag. Andreas reed de volgeladen auto weer naar huis. Nu zongen ze niet. Ze waren ook zo moe. Ze waren van plan honderd uit te vertellen als ze thuiskwamen, maar ze zeiden dat ze maar liefst direct naar bed wilden en ze sliepen als marmotten.

Maar de volgende dag kwamen de verhalen los. Ja, tóen well!

9. Arme Bonny

„Morgen moeten jullie Truusje gaan halen bij de olieman,” zei moeder. „De olieman en zijn vrouw gaan over een paar dagen naar 't rusthuis.”

„Morgen is het zaterdag, dan kan Terka ook meegaan,” bedacht Joke.

„Fijn, fijn, we krijgen een konijn,” rijdde Thijs.

„Wil je ook eens om de arme mensen denken die het dier moeten missen?” snibde Joke.

Thijs haalde de schouders op. „Ja, dat kan toch niet anders! Voor 't paard is het veel erger, die arme Bonny.”

„'t Is gemeen,” zei Joke, „echt gemeen van die slachter.”

„Lieve kind, er is toch geen plaats voor het dier!” zei moeder.

„Nee, een paard in een rusthuis kan niet,” zei Thijs. „Ik zie het al.”

„Maak nu maar geen grapjes, 't is erg genoeg.”

Ze waren er die zaterdag een beetje stil van. Vooral Terka die bijna haar paardje had moeten missen, kon het allemaal wel erg meevoelen.

„Ik ga liever niet mee,” zei ze, toen Joke vertelde dat ze afscheid gingen nemen van de olieman en van ootje en het paard. Maar Joke zei dat ze samen moesten gaan. Zij gingen toch ook niet voor de pret.

Ze vonden de oude mensen in een erge verhuisrommel. Alles was al ingepakt.

„Gaat u dan overmorgen al weg?”

„Nee,” zei de oude man, „dat duurt nog een dag of drie, maar moeder had geen rust voor alles klaarstond.”

Ootje zat op een stoel. Ze was zo moe en ze keek zo verdrietig.

„Veertig jaar hebben we hier gewoond, kinderen.”

„Maar het is heel fijn in het rusthuis,” wist Terka. „Het staat vlak bij ons.”

Ootje knikte. „Ik denk dat we een leven krijgen zoals we nog nooit gehad hebben, maar . . .”

Joke, die bang was dat de oude vrouw over Bonny zou beginnen, riep: „Terka en ik komen u ook bezoeken. Terka heeft helemaal geen eigen oma.”

En toen begon ootje toch over Bonny. Ze vertelde: „Vandaag en morgen krijgt ons paard extra haver en dan . . .” Ze verborg haar gezicht in haar handen.

„Waar is Truusje?” vroeg Thijs om haar op andere gedachten te brengen. „Ik heb een klepmand meegebracht. Er zit een wortel in en wat groen.”

„Zij zit in 't hoekje. Neem haar maar mee,” zei ootje, „en be-
loof me dat je goed voor haar zult zorgen.”

De meisjes namen ook afscheid. Toen ze buiten kwamen, was Thijs met het konijn al uit het gezicht verdwenen. De meisjes waren stil. Ze zeiden helemaal niets.

Bij de hoek van de straat bleef Joke staan. „Terka, zou . . . zou je moeder Bonny niet in de stal kunnen nemen?”

„Ik heb daar ook al aan gedacht. Ik heb met moeder niet over het paard van de olieman gesproken, maar ik heb wel gevraagd of er in onze stal geen plaatsje zou zijn voor een groot paard en moeder zei dat de stal propvol was en dat er al plaats gemaakt moest worden voor de nieuwe paardjes. Moeder heeft een advertentie gezet. Ze gaat er wat verkopen. Och, 's zomers zou 't nog wel gaan, maar 's winters niet.”

„Truusje is al helemaal gewend,” riep Thijs toen ze thuiskwamen. „Zij eet uit mijn hand en zij is helemaal niet bang voor de poes.”

„Dat ga je dan morgen nog maar even aan de olieman vertellen. Je moet ze toch een maaltje eten brengen,” zei moeder.

De meisjes zaten stil bij elkaar. Ze moesten aldoor maar aan Bonny denken die naar de slachter moest.

„Wat is mijn meisje stil. Heb je geen prettige middag gehad bij Joke?” vroeg mevrouw Hallada.

Terka keende zich om. Ze wilde niet laten zien dat er tranen in haar ogen waren.

Moeder vroeg maar niet verder en toen Terka zei dat ze wat hoofdpijn had, vond moeder dat ze maar vroeg naar bed moest gaan. Maar toen mevrouw Hallada later boven kwam en Terka hoorde snikken, ging ze op de rand van het bed zitten en zei: „Ziezo meisje en nu wil ik eerst weten wat er voor narigheid is. Heb je woorden gehad met Joke?”

Toen kroop Terka als een heel klein meisje in haar moeders armen en vroeg: „Moeder, wilt u Cora-Flurweeltje toch maar verkopen aan Paula? Ik wil graag een ander cadeautje.”

„Een ander cadeautje . . .?”

„Ik wil zo graag hebben dat u het paard van de olieman neemt. Het moet geslacht worden en dat is zo erg.”

Moeder nam Terka's gezicht tussen haar handen en zei: „Heb je je goed bedacht, kindje? Cora weg en Bonny in haar plaats?”

„Ik vind het ook heel erg, maar ootje en de olieman hebben zo'n verdriet om hun paard en als wij Bonny nemen, kunnen ze er af en toe nog eens naar komen kijken. Ze komen hier vlakbij in een rusthuis.”

En toen straalde moeders gezicht en ze zei: „Jij mag Cora houden en we nemen Bonny ook. Dacht je dat Andreas geen weg wist met zo'n oud paard? Het krijgt een fijn plaatsje en we zullen heus wel weg weten met die andere rakkers.”

„O moeder . . . moedertje, wat heerlijk, wat heerlijk. Mag ik het nog gaan zeggen tegen de olieman en ootje?”

„Nee, dat kan niet meer. Dat moet morgenvroeg maar. Je mag het wel door de telefoon aan Joke vertellen.”

Dat deed Terka en Joke wist wel raad met deze heerlijke boodschap. Ze had haar pyjama al aan, maar ze trok haar mantel er overheen en vader reed haar naar het kleine winkeltje. En toen hilde ootje weer, maar nu was het van blijdschap.

Toen mevrouw Hallada de volgende morgen aan 't ontbijt zat, zei ze: „Weet je wel wat ik je zei, toen we de geschiedenis

van de Barmhartige Samaritaan lezen? Jij hebt willen doen wat de Here Jezus van je vroeg. Je hield zoveel van ootje, dat je er het liefste wat je had voor wilde geven om haar te helpen."

„Het was wel moeilijk, moeder. Bijna kon ik het niet. O, en dat ik nu toch Cora-Fluweeltje ook mag houden. Heerlijk, heerlijk, heerlijk!"

Het regende heel erg, toen Terka met haar moeder naar de kerk ging, maar toch werd het een stralende dag.

De olieman en ootje waren nu al een maand in het rusthuis. Ze hadden een mooie kamer en alle mensen waren zo lief voor hen. Vandaag was ootje jarig.

„Niemand zal dat weten," zei ootje, maar dat had ze misgeraden. 's Morgens heel vroeg werd er al een mooie bos margrietten bezorgd. Er was een kaartje bij, waarop stond: „Van Bonny, geplukt uit zijn wei."

„Ach, wat lief," zei ootje, maar toen lachte de directrice hartelijk. Zo'n ootje, die een ogenblik had gedacht dat een paar voor bloemen kon zorgen.

De directrice had het geheim van ootje's verjaardag verklapt aan Joke en Terka, toen deze een keer op visite kwamen. En het bleef niet bij die bos bloemen. 's Middags kwam Terka's moeder voor met haar auto en nam de jarige en haar man mee naar de farm.

En daar stond Bonny in de wei. Andreas had gezorgd dat hij er prachtig uitzag. Hij was glimmend geborsteld en in zijn manen droeg hij een strik. Al zijn kleinere makkers graasden om hem heen en Cora-Fluweeltje stond tegen hem aangedrukt, alsof ze wilde zeggen: wij horen een beetje bij elkaar.

Toen hij zijn oude baasje zag, hinnikte hij en stampte van plezier op de grond.

„Hij kent me nog heel goed,” zei de olieman stralend. „Hoeft hij nu helemaal niets meer te doen?”

„Nee, hij mag nu uitrusten net als u en ootje. U moet blijven tot Terka thuiskomt, hoor,” vervolgde ze.

Toen Terka kwam, omhelsde ze ootje alsof het haar eigen grootmoeder was. En was dat niet een beetje zo?

Terka was door het offer dat ze wilde brengen, heel rijk geworden.

INHOUD

1. Winkelen met moeder	7
2. Op weg naar de farm	14
3. Op de ponyfarm	17
4. Een verrassing voor moeder	24
5. De olieman	30
6. Een pakje van oma	37
7. Terka is jarig	40
8. Een fijne dag	47
9. Arme Bonny	55